

Tweetleri mail ile okuyordum. Bugün kapattım. Yerine, her dört saatte bir ayet gönderecek bir ufak program yaptım. Programcağız. Daha faydalı olacağına imanım tam.

Dün çok kötü geçti. Putin'e çok kızdım. Haber okumaktan çalışmadım. Bugün de neredeyse öyle gidiyordu ki, savaş da çıksa çalışmak lazım geldiğini düşünüp çalıştım. Algoritma geliştirmek insanın kafasının selamette olmasını gerektiriyor. Neticesini etkileyemediğin heyecanlı işlerle meşgul olunca, bu salimlik kayboluyor. Belki çıtkırılan benim kafamdır, bilmiyorum ancak matematikçilerin münzevileşmesinin sebebi yalnız kalmayı çok sevmeleri değil, bu gibi işlerin başka türlü yapılamaması.

Bugün Doktor'un altı yaşındaki bir yetimle ilgili yazısını <<http://zbetul.tumblr.com/106>>_ okudum. İntihar fikrini o yaşta *bulması* tehlikeli geldi.

Kendim de benzer bir süreçten geçtim velakin ölümü dilemek başka şey, aktif olarak camdan atlamayı denemek başka. O yaşlar, insanın ölümle karşılaşmasında zor yaşlar. Ergenlik öncesi genel olarak böyle.

Elimden ne gelir acaba Mehmet için?

İslam terörist yetiştiriyormuş. İslam terörist yetiştirmiyor, İslam ölümden korkmayan insanlar yetiştiriyor, bunun için telaşları. Çünkü ölüme çare bulanın başka devaya ihtiyacı yok. Müslümanlar ölüme çare buldukları için tehlikeli.

Tarihin nereye yöneleceğini merak ediyorum.